

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2008, č. j. 1 Cad 89/2007 - 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 800 Kč, která ji bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 27. 9. 2007, č. j. MHMP-342665/2007, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení Úřadu Městské části Praha 12, č. j. 10648/2007/AAL, ze dne 26. 7. 2007, jímž bylo podle § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) přerušeno řízení ve věci žádosti paní R. P. ze dne 5. 3. 2007, o příspěvek na živobytí. Současně se zamítnutím odvolání Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) napadené usnesení potvrdil. Ztotožnil se se závěrem, že v dané věci byly splněny podmínky ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť žádost žalobkyně o příspěvek na živobytí neobsahovala potřebné náležitosti a nebyly k ní přiloženy doklady vyžadované ust. § 72 odst. 3 zák. č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, jimiž je doklad o výši příjmu žadatele, doklad o výši nájemného a o výši pravidelných úhrad za služby bezprostředně spojené s užíváním bytu, popř. o výši obdobných nákladů, spojených s vlastnickou formou bydlení, doklad o výši úhrady za dobavu

elektrické energie a plynu, popř. dalších druhů paliv. Proto právem správní orgán I. stupně řízení přerušil a současně vyzval žadatelku k odstranění zmíněných nedostatků.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného včas žalobu, v níž namítala, že nebyly splněny podmínky pro přerušení řízení tak, jak má na zřeteli ust. § 64 odst. 1 ve spojení s ust. § 45 odst. 2 správního řádu, neboť společně se žádostí o příspěvek na živobytí doložila potřebné doklady prokazující její momentální životní a osobní situaci a jež v předmětné době osvědčovaly její nárok na požadovaný příspěvek. Připomněla, že v důsledku přerušení řízení byla po dobu půl roku bez finančních prostředků potřebných k zajištění základních životních potřeb. Vytýkala správnímu orgánu I. stupně i žalovanému porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu a dále též § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu; v tomto směru poukazovala na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Navrhovala, aby Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání a poté rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze napadeným usnesením žalobu odmítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Citoval ust. § 70 písm. c) zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a uzavřel, že napadené rozhodnutí o přerušení řízení je rozhodnutím, jímž se toliko upravuje vedení řízení před správním orgánem, takže žaloba proti němu je nepřijatelná, a proto ji odmítl.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž namítala, že napadené rozhodnutí žalovaného není takovým úkonem správního orgánu, jímž by se pouze upravovalo vedení řízení. Podle jejího názoru nebylo na místě použití ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s., neboť pokud správní orgán I. stupně rozhodl o přerušení řízení, aniž by pro to byly splněny zákonné podmínky, a žalovaný tento závěr svým rozhodnutím stvrdil, čímž stěžovatelku poškodil na jejích právech, je podání žaloby proti takovému rozhodnutí žalovaného jediným možným řešením vedoucím k nápravě stavu. S odkazem na ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. stěžovatelka navrhovala, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný podle obsahu spisu vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka se v kasační stížnosti dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (který jako jediný v případě kasační stížnosti směřující proti odmítnutí žaloby přichází v úvahu), tedy tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.*

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. *žaloba je nepřijatelná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.*

Podle § 70 písm. c) s. ř. s. *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.*

Předmětem řízení vedeného u Městského soudu v Praze, jež vyústilo ve vydání napadeného usnesení, byla žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného o přerušení řízení.

Kompetenční výluka uvedená v § 70 písm. c) s. ř. s. představuje dřívější judikaturou správních soudů a Ústavního soudu redukované vyloučení přezkumu rozhodnutí procesní povahy (§ 248 odst. 2 písm. e) zákona č. 99/1963 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2002). Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 14. 7. 1999, sp. zn. 5 A 48/99, publikovaném ve sbírce Soudní judikatura pod č. 664/2000, vyslovil, že *za rozhodnutí procesní povahy soud považuje ta rozhodnutí, jimiž se správní orgán nedotkl přímo těch práv účastníka, která vyvěrají z hmotného práva, ale zasáhl jen do práv daných pro vlastní vedení řízení. Takovými rozhodnutími jsou např. rozhodnutí o přerušení řízení ...*

Právní povaha rozhodnutí o přerušení řízení se s nabytím účinnosti soudního řádu správního (1. 1. 2003) nezměnila. Tato rozhodnutí nadále nezasahují do práv účastníků správních řízení a nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva ani hmotněprávní povinnosti; pouze se jimi upravuje vedení správních řízení.

Nejvyšší správní soud doplňuje, že proti rozhodnutí o přerušení řízení nebylo za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), tj. do 31. 12. 2005, přípustné odvolání ve správním řízení (§ 29 odst. 3 tohoto zákona). S ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu správních rozhodnutí by bylo nelogické a neúčelné, aby v dané situaci rozhodnutí o přerušení řízení podléhalo přezkoumání soudem ve správním soudnictví, nebyl-li oprávněn je přezkoumat ani odvolací správní orgán.

Rozhodnutím o přerušení řízení se totiž správní řízení nekončí, ani tímto rozhodnutím není nijak zasaženo hmotněprávní postavení účastníka správního řízení. Důvodem přerušení řízení je překážka, která brání pokračování v řízení či vydání meritorního rozhodnutí; po odpadnutí této překážky správní orgán v řízení pokračuje a teprve tehdy vydá rozhodnutí o věci samé, kterým již může zasáhnout do právní sféry účastníka řízení.

Závěr o tom, že rozhodnutí o přerušení řízení patří mezi rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení, podporuje i skutečnost, že judikatura Nejvyššího správního soudu do této kategorie zahrнула jeho protiklad, tj. rozhodnutí o pokračování řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2006, č. j. 1 Afs 154/2005 - 64, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1048/2007, www.nssoud.cz, *rozhodnutí o pokračování daňové exekuce odložené dle § 73 odst. 9 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, upravuje vedení řízení před správním orgánem, a je proto vyloučeno ze soudního přezkoumání podle § 70 písm. c) s. ř. s.*

Podobně Nejvyšší správní soud vyloučil z kasačního přezkumu rozhodnutí krajských soudů o přerušení řízení, byť nikoliv jako rozhodnutí upravující vedení řízení, ale z důvodu existence speciálního ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. jako rozhodnutí dočasné povahy. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 - 36, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 737/2006, www.nssoud.cz). To však nic nemění na závěru, že rozhodnutím správního orgánu o přerušení řízení se toliko upravuje vedení řízení [§ 70 písm. c) s. ř. s.], a žaloba proti takovému rozhodnutí je nepřípustná ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud shledal, že Městský soud v Praze postupoval zcela v souladu s příslušnými ustanoveními soudního řádu správního, neboť žalobu podanou proti rozhodnutí o přerušení řízení vyhodnotil jako nepřipustnou a z tohoto zjištění vyvodil správný závěr, tedy žalobu odmítl. Nejvyšší správní soud proto nemůže přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že odmítnutí žaloby bylo nezákonné.

Shora uvedený nedostatek podmínek řízení nemůže zhojit ani stěžovatelkou tvrzená nezákonnost přerušení správního řízení, neboť posouzení zákonnosti rozhodnutí o přerušení řízení je otázkou meritorního přezkumu, který je v případě nepřipustného návrhu vyloučen.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nezjistil namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přerušení řízení, jakož i rozhodnutí soudu, jímž byla následně odmítnuta žaloba směřující proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Proto kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2008, č. j. 1 Cad 89/2007 – 68, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ust. § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stádiu řízení nad rámec jeho běžné činnosti žádné náklady nevznikly a stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo a náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelce byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2008, č. j. 1 Cad 89/2007 – 40, ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Dagmar Rezková Dřímálová pro celé řízení. Ustanovená zástupkyně zastupuje stěžovatelku i v řízení o kasační stížnosti a byla jí přiznána odměna za zastupování v tomto stádiu řízení v částce 800 Kč, která sestává z odměny za jeden úkon právní služby po 500 Kč [§ 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], k čemuž je třeba přičíst náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Celkem tedy náleží zástupkyni stěžovatelky odměna ve výši 800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu